

Андрей видѣ едно огромно, тъмно, рунтаво тѣло да крачи бавно, тежко, като чупѣше клечки подѣ краката си. Мечката изглеждаше грамадна, тежка като биволица. Голѣмата ѣ глава се поклащаше, понѣкога се издигаше нагоре къмъ ясното небе, и нейниятъ ревъ караше планината да трепери. Тя наближаваше. Андрей обхвана съ едната ржка дебелия вратъ на Караманъ, да не мърда, съ другата махаше заканително къмъ другитѣ кучета да не скимтятъ. Погледна огнището. Дърветата вече горѣха, смолата на другитѣ имъ краища блестѣше — разтопена, гжста. Въ тая минута тежката порта на откритата кошара изпращѣ, огъна се: стрѣвницата се бѣше изправила на заднитѣ си крака, а съ преднитѣ натискаше вратата. Една дъска се счупи съ остъръ трѣсъкъ. Презъ дупката се показва широка, страшна лапа на мечешкия кракъ, голѣмитѣ извити нокти блеснаха и ту се свиваха, ту излизаха още по-страшни.

Кучетата онѣмѣха. Само Караманъ скачаше, дърпаше се отъ здравата ржка на Андрея — настрѣхналъ, зълъ, съ открити зѣби. Стрѣвницата се изправи; надъ портата се показва голѣмата ѣ рунтава глава, устата, пълна съ голи, страшни зѣби. Тя така страхотно изрева, че овцетѣ хукнаха.

Тогава Андрей, безъ да чака, грабна две отъ запаленитѣ, намазани дървета, полетѣ съ тѣхъ и въ единъ мигъ хвърли едната главня върху мечката. Прѣснаха се хиляди искри. Огромната стрѣвница ревѣше, блѣскаше вратата. Но изведнажъ падна. Замириса на запалена мечка козина, когато смѣлиятъ овчаръ се покачи на вратата и хвърли още една насмолена, голѣма главня върху нея. Грамадното тѣло на животното почна да се премѣта, кожухътъ